

השמאל חייב לך, איימן עודה

דימיטרי שומסקי 19.04.2022 20:00

למותר לומר כי הקמתה של "ממשלת השינוי" היתה צו השעה, שכן היא שמה קץ לתופעה ההרסנית והאובדנית של שעבוד המדינה ומוסדותיה לעניין הישרדותו המשפטית של בנימין נתניהו. בה במידה, ברור ומובן מאליו כי המשך קיומה של "ממשלת השינוי" גם הוא צו השעה שאין לחמוק ממנו, משום שהחלופה היחידה לממשלה זו היא ממשלת הכהניזם הביביסטי. עם זאת, אין מנוס מלהכיר בכך שהקמתה והמשך קיומה של הממשלה הנוכחית כרוכים במחיר כבד עד מאוד בעבור השמאל המדיני. עיקרו — מתן משנה תוקף לנרמול הכיבוש בעיני הציבור הישראלי הרחב, לרבות תומכי המרכז-שמאל ואף אנשי שמאל מובהקים.

גם לפני כינונה של ממשלת ה"רק-לא-ביבי" המילה "כיבוש" עוררה אצל רוב הישראלים בעיקר פיהוק אחד גדול. אולם אם כעת מרצ, שהמאבק נגד הכיבוש ולמען חידוש התהליך המדיני הוא לחם חוקה, מסכימה לשבת בממשלה המבהירה בריש גלי שהמשא ומתן עם הפלסטינים על מתווה שתי המדינות אינו עומד מבחינתה על הפרק — הרי אך טבעי שאפילו אצל מי מתומכי השמאל הנאמנים ביותר יתעוררו הרהורי כפירה, שמא סיום הכיבוש אינו משימה כה דחופה וחשובה בעבור המדינה הישראלית.

ואם חלק מנציגיו האוטנטיים של ציבור האזרחים הפלסטינים מוכנים להיות שותפים בממשלה שהמשך שעבוד העם הפלסטיני הוא מעקרונות היסוד הגלויים שלה — אין זה מופרך להניח שאפילו חלק מאותם ישראלים מעטים שנתנו פעם את קולותיהם לרשימה המשותפת יתחילו להסכין עם הרעיון המופרך בנוסח מיכה גודמן, לפיו ניתן להפוך כיבוש עם אחר למין חיית מחמד ישראלית ידידותית, שאפשר להמשיך ולחיות לצדה לנצח נצחים.

מדובר בנזקים רעיוניים ותודעתיים כבדים לליבת עקרונות היסוד של השמאל המדיני בישראל. כדי למזער נזקים אלו, דרושה אפוזיציה אידיאולוגית לוחמת משמאל, שתערער ללא לאות על תחושת הנורמליות של הכיבוש בקרב הציבור הישראלי. בדיוק את זאת עושה שוב ושוב ראש הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה. על רקע זה יש אפוא להבין — ולברך — את קריאתו האמיצה לבני עמו האזרחים הערבים-הפלסטינים של ישראל, להתרחק משירות בכוחות הכיבוש הישראלי כמפני אש.

ודוק: אין לכם תרומה גדולה יותר לנרמול הכיבוש מאשר התמונות של אנשי מג"ב ערבים-ישראלים מפזרים הפגנות של אחיהם הפלסטינים במזרח ירושלים או בכל אתר אחר בשטחים הפלסטיניים הכבושים. שכן אם ישנם פלסטינים ישראלים הנכונים להירתם לדיכוי ערבים פלסטינים אחרים — הלא גם בקרב שרידי השמאל יהיו מי שעלולים להניח כי אולי בעצם הכיבוש לא כל כך רע לפלסטינים. ואם

פלסטיני אחד רומס את כבודו של פלסטיני אחר בשירות הכובש הישראלי — הלא אפשר שגם השמאלנים שבשמאלנים יתחילו להכחיש את עצם קיומו של העם הפלסטיני ולהתכחש לזכויותיו הלאומיות.

את ניצני התופעה הנפסדת הזו של הכשרת שרץ הכיבוש באמצעות דיכוי הפלסטינים בידי פלסטינים אחרים יש לגדוע באיבם. לשם כך, אל־נכון, נועדו דברי ההסברה הלאומית — לאומית, ולא "לאומנית" — של ח"כ עודה אל אחיו הפלסטינים הישראלים על רקע מזרח ירושלים, עיר הבירה המיועדת של מדינת פלסטין החופשית. בזאת הוא עשה שירות יקר־ערך למאבק המשותף של השמאל המדיני היהודי והערבי נגד הכיבוש — מאבק שנזנח כעת על ידי רוב השמאל היהודי בשל כורח השעה, המחייב התגייסות נחרצת נגד הביביזם והכהניזם — ועל כך ראוי עודה להכרת תודה מצד מה שנותר מהשמאל היהודי הישראלי.

דא עקא, שבמקום הכרת תודה ספג עודה מתקפה משולחת רסן מצד חלקים מאותו השמאל. מתקפה חסרת אחריות זו היא־היא הראיה החותכת לממדי הנזק — הבלתי נמנע — שנגרם בינתיים לרעיונות השמאל המדיני הישראלי בשל שותפותו מחויבת המציאות בממשלת בנט, שקד, ליברמן, סער ואלקין. אותם שמאלנים המתקיפים כעת את עודה שוכחים, מרוב התפעמות אינפנטילית מהשותפות — שאכן אין לזלזל בה — בין נפתלי בנט למנסור עבאס, כי אחרי ככלות הכל, להיות שמאלני אמיתי בישראל פירושו להתנגד נחרצות וללא פשרות לשעבוד הלאומי של העם הפלסטיני על ידי ישראל. טוב עשה אם כן איימן עודה כשהזכיר זאת לאנשי השמאל — ומוטב שיוסיף להזכיר להם זאת עוד ועוד ללא הרף.